

— Lovforslaget om forhøjet Indkomst- og iFormueskat blev — efterat Socialdemokraternes Ændringsforslag var forkastet med 65 Stemmer mod 22 — *vedtaget* med 60 Stemmer mod 38.

Behandlingen i Landstinget.

1ste Behandling.

Af de ved denne Behandling faldne Udtalelser anføres:

Jørgen Pedersen, den senere Ordfører (L. Sp. 114):... „Nu vil man jo sige, som der allerede er sagt: Ja, det kan alt sammen være godt, og det er betydeligt, der bydes, og det, der bydes, maa man tage, men der er tillige knyttet en Betingelse til det hele, og denne Betingelse forekommer os uantagelig, det er Betingelsen om Landbefæstningens Nedlæggelse om 12 Aar. Om denne Fordring, som jo er bleven sat ind i Folketinget fra den sidstnævnte Gruppens Side (o: „de 27“), har jeg den Mening, som jeg ikke vil lægge Skjul paa, at *den er saglig urimelig og at den er politisk utilbørlig*. (Stærke Hør). Den er saglig urimelig af den Grund, at det i og for sig er urimeligt at tage Bestemmelse om, hvad der skal ske om 12 Aar i den Slags Sager, og det er saa meget mere urimeligt, som det, man forlanger skal ske om 12 Aar, er af den Beskaffenhed, at man maa forudsætte, at hvis Fordringen virkeliggøres, vil det betyde en betydelig Forringelse af Forsvaret, og man bør ikke forlange, at man skal tage en saadan Bestemmelse 12 Aar i Forvejen. Fordringen er ogsaa saglig urimelig af den Grund, at Forslaget derom i det mindste til Dels hviler paa ulogiske Betragtninger. Det er en ulogisk Betragtning, at man lettere kan optage det Kystforsvar, som den højtærede Minister sagde var Hovedsagen, naar der er bundet en større Del af Hæren til København, end naar der er bundet en mindre Del. Og jeg kalder Fordringen politisk utilbørlig, fordi den fraviger, bryder med den almindelige og efter min Opfattelse ene forsvarlige Regel for politisk Forhandling, som er, at de politiske Parter, der forhandle, søge at enes om det mest mulige, og det, de enes om, føre de igennem, men hvad de ikke blive enige om, lade de ligge til senere Afgørelse, saaledes at ikke den ene Part søger at tvinge den anden ud over det, de i øvrigt ere enige om, til at tage en Beslutning, som den anden Part under andre Omstændigheder absolut ikke vilde tage. Naar jeg desuagtet selv vil stemme for og ogsaa anbefale det høje Ting at stemme for denne Ordning i den Skikkelse, den nu kan faa, er det“ . . . . .